

XII

Cînd l-a văzut pe Guido ultima oară, în seara de dinaintea plecării, Ginia a priceput dintr-odată că a face dragoste cum îi plăcea lui era un lucru mortal și a rămas prostită într-atît, încît Guido a dat să ridice draperia să-i vadă fața, dar Ginia l-a ținut de mîini și nu i-a îngăduit. Apoi, cînd a venit Rodrigues și Ginia i-a lăsat pălăvrăgind, a înțeles ce înseamnă să nu fii căsătorit și să nu-ți poți petrece ziua și noaptea împreună cu cel iubit. A coborît pe scară năucită, de data asta convinsă că nu mai era ea și că toți ceilalți aveau să își dea seama. „Din cauza asta e interzis să faci dragoste, din cauza asta“, se gîndea Ginia. Și se întreba dacă și Amelia, și Rosa trăiseră așa ceva. Se zări în vitrine umblînd ca beată și, din imaginea aceea tulbure, care trecea ca o umbră, simțea că e o alta. Acum înțelegea de ce toate actrițele aveau ochii neliniștiți. Dar trebuie că nu de la asta rămîneau însărcinate, pentru că actrițele nu au copii.

De îndată ce Severino plecă, Ginia încuie ușa și se dezbracă în fața oglinzii. Se regăsi aceeași și i se păru cu neputință. Își simțea pielea ca dezlipită de trup și fiori reci din valul de mai devreme o străbăteau încă. Dar nu se schimbase, era palidă și albă ca întotdeauna. „Dacă Guido ar fi aici să mă vadă, se gîndi ea în grabă, l-aș lăsa să mă privească. I-aș spune că acum sînt cu adevărat femeie.“

Sosi duminica, iar s-o petreacă fără Guido i-era și greu, și urît. Amelia veni s-o viziteze și Ginia fu fericită pentru că acum nu-i mai stârnea frică și, avîndu-l pe Guido la care să se gîndească, nu mai simțea nevoia s-o ia în serios. O lăsa să pălăvrăgească, iar în acest timp mintea îi stătea la secretul ei. Amelia, sărmana, era mai singură ca ea.

Nici Amelia nu știa unde să se ducă. Era o după-amiază scurtă și rece, totul fusese îmbibat de ceață, care-ți tăia pînă și pofta să mergi la stadion, ca să vezi meciul. Amelia-i ceru să-i facă o cafea și voia să rămînă în casă, să stea de vorbă întinsă pe canapea. Dar Ginia își puse pălăria și zise:

— Să mergem. Vreau să ne ducem pe deal.

Amelia, în chip ciudat, se supuse: era amărîtă în ziua aceea. Au luat tramvaiul să ajungă mai repede, deși nu știau de ce. Ginia vorbea, umbla, alegea ce străzi să urmeze, de parcă ar fi avut o țintă. Cînd au început să urce dealul, se porni o ploaie mărunță, iar Amelia se tot văicărea și nu mai voia s-audă de colină.

— Se cerne ceața, atîta tot, nu e nimic, îi zise Ginia.

Erau de-acum în apropierea pomilor din parc, pe șoseaua goală, unde ți se părea că te afli în afara lumii și nu se-auzea decît clipocitul apei în rigole și, departe, în urma lor, scrîșnetul vreunui tramvai. Aerul începea să miroasă a umed și a cîmp deschis și, mai mult decît răcoarea, se simțea iz de frunze putrezite. Amelia se însuflețea puțin cîte puțin și tropăiau pe asfalt ținîndu-se la braț și rîdeau zicîndu-și că erau pesemne nebune și că nici măcar îndrăgostiții nu se duceau pe colină pe-un așa timp.

Din urmă le ajunsese un automobil luxos care, după ce le depăși, începu să încetinească.

— De-am avea așa ceva, spunea Amelia.

Din automobil se ivi un braț gri care le făcu semn.

— Doriți să urcați? întrebă un ins cu monoclu cînd ajunseră în dreptul lui.

— Luăm mașina, Amelia? șopti Ginia zîmbind.

— Țsta mai degrabă ne duce pîn' la dracu' și după aia ne lasă să ne întoarcem pe jos, răspunse Amelia.

Au pornit-o mai departe, cu individul în urma lor, rulînd încet, spunînd prostii și claxonînd.

— Eu mă duc cu mașina, zise Amelia, iartă-mă, dar e oricum mai bine decît să-ți tocești pantofii.

— Blondina nu vine? întrebă individul, sărind din mașină. Era un bărbat pe la patruzeci de ani, slab de tot.

Așadar au urcat, Amelia stînd la mijloc și Ginia, strivită de portieră. Domnul cel slab se strecură la volan și, ca pentru început, întinse un braț pe după umerii Ameliei. La vederea mîinii aceleia osoase și bronzate lîngă ureche, Ginia se gîndi: „Dacă mă atinge, îl mușc“. Dar au pornit imediat și domnul acela, văzut din profil – și care avea o cicatrice urîță la tîmplă –, s-a concentrat la drum, iar Ginia, sprijinită cu obrazul de geamul mașinii, se gîndi cît de frumos ar fi să-și petreacă timpul călătorind în cele șapte zile în care lipsea Guido.

Dar totul se sfîrși repede. Ajuns într-un loc mai deschis, automobilul a încetinit și s-a oprit. În întîmpinare le-au ieșit nu pomii aceia frumoși și înverzîți, ci un loc gol plin de ceață și de fire de telegraf. Coasta colinei părea un munte despuiat.

— Aici voiiați să coborîți? întrebă domnul fără să-și dea jos monoclu, întorcîndu-se spre ele.

— Mergeți împreună la cafenea. Eu mă întorc pe jos, zise atunci Ginia.

Amelia o fulgeră din ochi.

— E o nebunie, fu de părere bărbatul.

— Mă-ntorc pe jos, insistă Ginia. Sînteți doi și e suficient.

— Proasto, îi șopti Amelia în timp ce cobora, nu înțelegi că ăsta nu vorbește, ci plătește?

Dar Ginia se întoarce și strigă:

— Mulțumesc pentru tot! S-o duceți acasă pe prietena mea.

Ajunsă pe șosea, a ascultat o clipă să audă, în liniștea ceții, dacă se auzea pornind motorul. Apoi a rîs de una singură și a început să coboare. „Oh, Guido, așa ai să mă ierți“, se gîndea ea și-și trecea ochii peste dealuri, respira răcoarea și aerul de cîmp. Și Guido se afla în mijlocul cîmpurilor, pe dealurile lui. Poate era în casă, lîngă foc, și fuma o țigară, așa cum făcea în atelier, să se încălzească. Atunci Ginia se opri, fiindcă își aminti de colțișorul din spatele draperiei – atît de jilav și de întunecos – de parcă ar fi fost acolo. „Oh, Guido, întoarce-te“, spunea strîngîndu-și pumnii în buzunare.

A ajuns repede acasă, dar părul încă umed, ciorapii stropiți și oboseala i-au ținut în continuare tovărășie. Și-a scos pantofii, s-a întins pe patul cald și a pălăvrăgit cu Guido. Se gîndea la automobilul acela frumos, amuzîndu-se pentru Amelia și imaginîndu-și că prietena ei îl cunoștea, pesemne, pe domnul acela de mai înainte.

Cînd Severino s-a întors de la lucru, fata îi zise că se săturase să tot lucreze la croitorie.

— Schimbă-ți meseria, interveni el împăciuitor. Dar nu mă mai lăsa flămînd. Găsește-ți un program mai omenos.

— Am atîtea de făcut!

— Mama spunea întotdeauna că e mai bine să rămâi acasă, la cât câștigi.

Genia țîșni de pe canapea.

— Anul ăsta nu m-am dus la cimitir!

— Am fost eu, îi zise Severino. Nu te prefăce. Știai prea bine.

Dar Genia vorbise ca să zică ceva. Fără puținul pe care-l câștiga, n-ar fi avut ce să pună pe ea, nu și-ar fi putut cumpăra mănuși pentru spălatul vaselor, să-și cruțe mâinile. Și n-ar fi putut cumpăra parfumul, pălăria, cremele, cadourile pentru Guido, și ar fi fost o muncitoare ca și Rosa. Timpul era ceea ce-i lipsea ei. Își dorea un serviciu care să-i ocupe doar dimineața.

Pe de altă parte, era plăcut să aibă ocupație. Ce-ar fi făcut în orele acelea fără Guido dacă ar fi trebuit să stea acasă, sau ar fi hoinărit toată ziua, înnebunită de gânduri? Așa, a doua zi se întoarse la croitorie, și ziua trecu. Sosi iute acasă și pregăti o cină bună pentru Severino și hotărî să-l ospăteze bine zilele acelea, pentru că după avea să-l lase flămînd cu adevărat.

Amelia nu se arăta. În cîteva seri Genia fu cât pe-aci să iasă, dar își aminti că-și promisese să n-o facă și spera ca Amelia să treacă pe la ea. Veni o dată Rosa, care voia să-și facă o rochie și adusese să-i arate o mostră de material, iar Genia nu prea știa ce să îi spună. Au vorbit despre Pino, dar Rosa nu pomeni că l-ar fi schimbat. Se plîngea însă că se plictisea de moarte și insista: „Ce vrei, dacă te măriți, e vai de tine“.

Genia băgă de seamă că dacă se gîndea mereu la Guido nu mai putea să doarmă, și uneori se înfuria că el nu înțelege

că trebuie să se întoarcă. „Cine știe dacă se întoarce luni? își spunea. Poate că nu se-ntoarce.“ O ura, mai ales, pe Luisa, care, deși i-era doar soră, se bucura să-l vadă toată ziua. O cuprinse o neliniște atât de mare, că se gîndea să meargă la atelier și să afle de la Rodrigues dacă Guido își respecta sau nu promisiunile.

În schimb, se duse la cafenea și o întâlni pe Amelia.

— Cum a mers duminică? întrebă Ginia.

— A mers bine, zise Amelia încetișor, fumînd și fără să zîmbească măcar.

— Te-a condus acasă?

— Desigur. De ce ai șters-o?

— S-a simțit jignit?

— Nici vorbă, spuse Amelia privind-o drept în ochi. A zis doar: „Spirituală, mititica“. De ce ai șters-o?

Ginia simți că roșește.

— Ascultă, era ridicol cu monoclul ăla.

— Caraghioaso.

— Și Rodrigues?

— Tocmai ce a plecat.

Se întoarseră acasă împreună și Amelia o anunță:

— Astă-seară trec pe la tine.

În seara aceea nici una n-a adus vorba de o ieșire în oraș. După ce termină de spălat vasele, Ginia se așeză pe marginea canapelei, pe care Amelia stătea întinsă.

Au rămas o vreme tăcute, apoi Amelia șopti cu vocea ei răgușită:

— „Spirituală, mititica“.

Ginia clătină din cap, privind în altă parte. Amelia își întinse mîna și o mîngîie pe păr.